

SETKÁVÁNÍ

Brněnský evangelický měsíčník

2021 / 9

Vystupte na horu, přivezte dříví a budujte dům!

Ag 1,8

Přivedu je a budou bydlet v Jeruzalémě. Budou mým lidem
a já jim budu Bohem věrným a spravedlivým.

Za 8,8

ÚVODNÍK

Úvodník by měl být aktuální, ale v polovině října je opravdu těžké předvídat, co se bude dít v listopadu. Žijeme v turbulentní době, jak pokud jde o politickou situaci, tak o chování viru, o němž jsme před dvěma roky neměli ani tušení. Je až neuvěřitelné, jak něco tak miniaturního může naprosto otrást vším, nač jsme byli zvyklí a co nám připadalo jako neměnné a samozřejmé. Znovu jsme si museli uvědomit, že nic nemáme pod kontrolou a ve svých rukou, a veškeré plány mohou být velmi rychle obráceny vníveč. Kéž by to přimělo lidi, kteří se považují za pány světa, k větší pokoře, ale s tím asi nemůžeme počítat.

Listopad mi vždycky připadá jako smutný měsíc. Světla ubývá, ráno i večer, a ještě to bude pár týdnů trvat, než se to začne obracet – to už ale bude prosinec. Začátek listopadu je každoročně spojený se vzpomínáním na zemřelé, na hřbitovech je plno lidí, na hrobech spousty květin a svíček.

Památka zesnulých, lidově Dušiček, vychází z keltského svátku Samhain. Opat z Cluny, sv. Odilo, zavedl tento svátek jako památku věrných zemřelých roku 998 ve snaze pokřesťanštit pohanskou tradici. V římskokatolické církvi je 2. listopad dnem liturgického roku, kdy se církev modlí za duše v očistci.

My se sice za zemřelé nemodlíme, ale myslíme na ty, kteří už nejsou mezi námi, vzpomínáme a děkujeme za to, čím pro nás byli a co jsme s nimi prožili. Vede nás to i k přemýšlení o vlastní smrti. Těžko se smiřujeme s tím, že smrt je součástí života, mísí se v nás smutek, vzpomínky, otázky, strach, naděje. A přesto, že víme, v co věříme a co vyznáváme, „ta nejsmutnější tráva šumí na hrobech“.

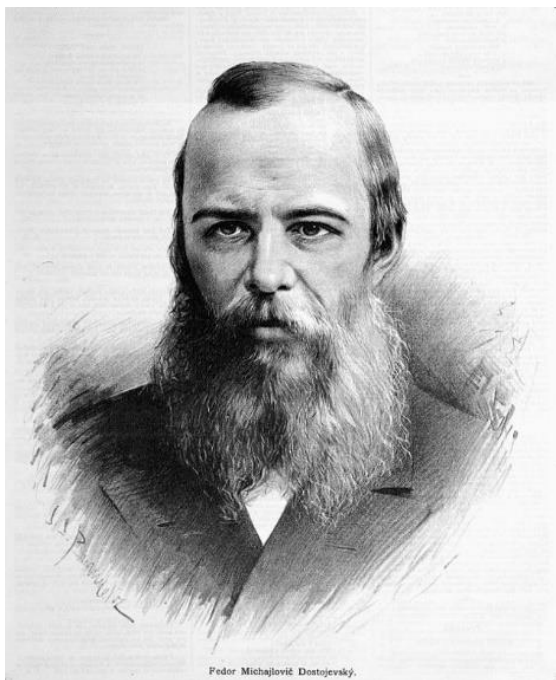
Letošní listopad však končí nadějně – poslední listopadová neděle je první nedělí adventní, předzvěstí blížících se svátků vánočních, kdy budeme slavit narození našeho Pána a Spasitele Ježíše Krista. A tuto vánoční radost nám nemůže vzít nikdo a nic.

Hana Dvořáková

KALENDÁRIUM

Fjodor Michajlovič Dostojevskij - 200 let od narození

11. listopadu 1821 se narodil šlechtic, spisovatel a romantický snílek Fjodor Michajlovič Dostojevskij. Miloval život. Nikdy si to neuvědomil tak jasně, jako když stál před popravčí četou, na očích šátek, v srdci čiročirou hrůzu, a čekal jen na povel: „pal“.

Fedor Michajlovič Dostojevskij.

Místo něj přišla milost. Car Mikuláš rozsudek smrti nepotvrdil a šestadvacetiletého revolucionáře poslal do káznice na Sibiř. Čtyři roky v železech zničily Dostojevskému zdraví, ale obrodily jeho duši. Naučil se vážit si života, kterým před svým zatčením pohrdal tak, že pomýšlel na sebevraždu. „Všechnu bolest překonám, abych si mohl říci: JSEM. I když se svíjím na mučidlech, přece vím, že JSEM. Přikován na galeji, vidím slunce. A i když je nevidím, ŽIJU a vím, že slunce JE.“

O tom pak Michail Fjodorovič po svém návratu ze Sibiře psal. Zlé jazyky sice tvrdily, že jeho romány a dramata jsou podivuhodným panoptikem duševních zrůd, vraždících epileptiků, opilců, kajících prostitutek a bláznů. Dostojevskij to však viděl jinak. Psal o tom, že život je krásný, i když je strašný. Že v člověku se sváří bůh i ďábel. Že proti kráse a dobru stojí zlo, nenávist, špína, zoufalství a zločin. O ďáblu v člověku Dostojevskij věděl hodně. Sam byl chorobný hráč. Věčně tonul v dluzích. Aby se dostal z dluhů, psal tak pilně, že téměř oslepl. Měl nemocné píče, trpěl epileptickými záchvaty. Ten poslední nepřežil (9.2. 1881).

z knihy Kalendárium Miroslavy Burešové, Praha 2011, vybral Jiří Gruber

BYLO

(Ne)přátel se nelekejme, na množství nehledíme

Letošní, již 31. sjezd nejen evangelické mládeže, se konal ve dnech 24.-26. září v husitském Táboře pod heslem: „(Ne)přátel se nelekejme, na množství nehledíme“ za účasti asi 400 hostů z celé republiky.

Po příjezdu jsme se zaregistrovali, odložili věci do šatny a vyrazili na společné zahájení, které se konalo ve velkém sále hotelu Palcát. Hlavním bodem večera byl koncert romské kapely Terne Čhave, který si všichni mládežníci velmi užili. Po koncertě bylo již tradiční ztišení. Poté jsme si vzali své věci z šaten a rozešli se do škol, kde jsme byli na nocleh. Posledním bodem pátečního večera byly modlitby Taizé.

Sobotní program začínal již v osm hodin ranními chválami a pro méně ranní ptáčata v devět hodin ranním ztišením.

Celé sobotní dopoledne se střídaly bloky přednášek, kde velmi kladné hodnocení dostala zejména přednáška: Láska a partnerství jako cesta k sebepoznání, která všechny přítomné mládežníky nadchla a povzbudila do budoucích i momentálně probíhajících vztahů.

Odpoledne se neslo ve více pohybovém duchu. Byla taneční dílna, pro mladší účastníky byla připravena únikovka jako únik před inkvizicí, bylo možné si vyzkoušet alternativní možnosti focení nebo jít na poznávací procházku po Táboře. Večer byl koncert skupiny UPS, která opět celý sál rozhýbala.

Jako každý rok byly tradiční doprovodné programy, případně zázemí, např. kavárna pražského SOMu, PAB aneb posezení u bublin, a letos poprvé po vzoru školek brněnského seniorátu byla také čajovna. Na těchto místech probíhaly různé koncerty, slam poetry, apod.

V neděli dopoledne byly tradiční bohoslužby. Českobratrští faráři David Nečil a Daniel Freitinger spolu s místní husitskou farářkou Kamilou Magdalenou Lukasovou připravili bohoslužby s vysluhováním večere Páně. Kázání, které bylo ve skutečnosti tříaktovým představením o Gedeónově redukci vlastní armády a podobenství o rozsévání, bylo díky hereckým výkonům obou farářů velmi dynamické. Kvalitativně pozadu ale nezůstali ani muzikanti a zpěváci pod vedením Aleny Jelínkové, kteří bohoslužby vyšperkovali hudebním doprovodem.

A pak už jsme jeli domů.

Doufáme, že příští sjezd (nejen) evangelické mládeže, který se uskuteční na podzim 2022 v Ostravě, bude již bez protiepidemických opatření, zato s obdobnou radostí ze setkávání se s vrstevníky.

Barbora Popelářová

Instalace nových kazatelů v Brně I

Milé sestry, milí bratři, nastal čas, abychom ke kazatelské službě ve vašem sboru pověřili Ondřeje Macka a Ivu Květonovou, které jste si za své kazatele povolali.

Při svatbách se k oslovení rád nechávám inspirovat svatebním oznámením. Nyní se při této příležitosti nabízí využít pozvánku k dnešním instalačním bohoslužbám. Dozvídáme se z ní, že tandem označuje 1) jízdní kolo pro dvě osoby a/nebo 2) sehranou dvojici v kterékoli oblasti činnosti.

ad 2) Nejprve k druhému významu: Mít sehranou dvojici, která slouží v jednom sboru, to se opravdu hodí. Obvykle - a to je výhoda - v takových případech neplatí jednoduchá matematika, že $1+1=2$. Různá obdarování, různé důrazy se doplňují, různé zkušenosti se násobí, dvě jedničky se vzájemně inspiřují a tak výsledek je víc než dvě jedničky i víc než dva. Tak to máte dobré.

ad 1) Navíc Ondřej s Ivou jedou na obrázku na tandemu. Nemá každý své kolo, nemůžou jet každý někam jinam. Směr cesty je stejný, zacílení společné. Nemůžou závodit, kdo dojede dřív. Nemůžou se předjíždět ani se plést jeden druhému do cesty. Sedí (šlapou) na společném kole. Když jeden přidá, zrychlí oba. Když bude potřeba vybrat nějakou ostřejší zatáčku, jedou v tom spolu. Když se přihodí, že píchnou, opravovat duši bude dílem společným.

A mimochodem, je dobře, že vyrážejí na kole. Váš sbor - jak jsem tak měl možnost pochytit - je celkem dobře rozjetý vlak s všelijak pestrými vagóny. Nikomu bych nepřál dobíhat ho po svých. Navíc bych se teď nechtěl vystavovat pokušení a představovat si, kdo z těch dvou nastupujících by běžel ladhěji a kdo... jinak. Prostě, Ondřej a Iva jedou na tandemu a spolu to dají.

Ještě je tu jedna okolnost. Po nějaký čas bude Iva na dvacet procent předsedlávat přece jen na jiné kolo směrem k seniorátní mládeži a zase se vracet. No a na druhou stranu s vámi a s vaším novým tandemem ještě na dvacet procent pokračuje v jízdě bratr Jiří. Cesta ke společnému cíli je pestrá. Každý přidá své podle míry obdarování a daného povolání: své vnese tandem Iva a Ondřej, Jiří přidá kus z toho, v čem jel s vámi dosud, a i každý z vás presbyterů a členů sboru přispěje.

Nový kazatel, noví kazatelé - to se ve sboru vždy pojí s očekáváním nového. Zároveň ovšem je nám často vrozený příklon ke starému. „My jsme to vždycky dělali takhle.“ Tyto tendence jdou někdy proti sobě. K tomu je dobré otočit na druhou stranu pozvánky.

Na ní čteme biblický verš: „Ty jsi, Hospodine, blízko.“ (Ž 119, 151) Je to vyznání, projev víry, naděje ujištění. Nevím, jestli jste někdo zjišťoval, co se skrývá za QR kódem na pozvánce. Já dostal tip a zkusil jsem. Je v něm skryt odkaz na píseň, v jejímž refrénu se zpívá:

Nikoho tu nevidíte, ale on za mnou stojí.

To, že v něho nevěříte, neznamená to, že není.

Tomu rozumím jako poetickému vyjádření víry, jak ji popisuje apoštol v dopise Židům: „Víra znamená spolehnout se na to, v co doufáme, a pevně počítat s tím, co nevidíme.“ (Žd 11,1)

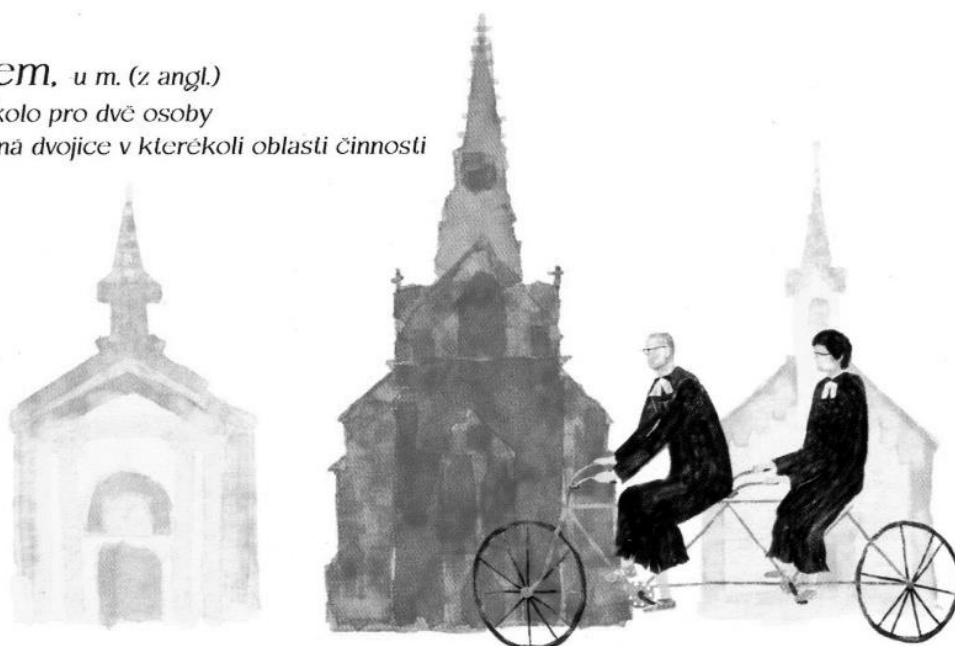
Víra a blízkost Boží. To se nejlépe projevuje ve společenství. Také ve společenství sboru. Blízkost Boží se projevuje v blízkosti lidské. A ve vzájemné blízkosti, ke které celkem nutně patří spolunesení, otevřenost, ve vzájemné blízkosti se vždycky líp odkrývá a rozpoznává, čeho se držet, co pustit, co uchopit nově. Kéž vás taková víra a blízkost vzájemná i blízkost Boží na vaší společné cestě drží.

tandem, u m. (z angl.)

1. jízdní kolo pro dvě osoby

2. sebrana dvojice v kterékoli oblasti činnosti

Příklad:

3. října v 10 hodin bude v Červeném kostele instalován nový farářský tandem Iva Květonová a Ondřej Macek. Jste zváni!

Filip Keller

Instalace Jarmily Řezníčkové

V neděli 17. října odpoledne proběhla v Blahoslavově domě slavnostní instalace druhé farářky sboru Brno II sestry Jarmily Řezníčkové. Novou farářku uvedl do služby senior Jiří Gruber. Bratr senior na začátku shromáždění představil účastníkům sestru farářku, která v našem seniorátu není neznámá, neboť v něm působí již přes třicet let.

Přítomné pozdravil mj. kurátor heršpického sboru, v němž sestra farářka působila posledních dvacet let. Po skvělém instalačním kázání sestru farářku přivítali na novém působišti i někteří faráři brněnského seniorátu. Po ukončení shromáždění se jeho účastníci přesunuli do Losova sálu, kde je čekalo výtečné občerstvení, připravené členkami sboru Brno II, u něhož měli zejména členové sboru možnost se neformálně seznámit se sestrou farářkou.

René Pikna

Sborový víkend v Dobré Vodě u Třebíče

V minulém roce jsme poprvé navštívili bývalé sirné lázně v Dobré Vodě, dnes základnu skautského střediska z Třebíče, ale bylo nás jen málo, tak jsme se rozhodli to zopakovat. Posunuli jsme termín z poloviny září a první říjnový víkend se sjelo 33 malých i velkých. V pátek se za námi přijela podívat naše nová farářka Milča Řezníčková s manželem a při rozhovoru s nimi rychle uběhl první večer.

V sobotu jsme se po snídani připravili na výlet. Těsně před odchodem čekal děti první úkol. Jednotlivě, vždy na jeden nádech, vbíhaly do jídelny, kde hledaly papírové svítky. Některé byly prázdné, na některých našly body Desatera. Přečetly si je a uložily do schránky, kterou pak celou cestu nesly s sebou. Na cestě i po návratu jsme plnili úkoly, kterými jsme si připomněli Mojžíše, neboť jeho příběh připadal na tuto neděli v nedělní škole. Trasa výletu vedla nejprve chatovou kolonií, pak po louce podél řeky Jihlavy, kde

jsme si dali oběd. Celou dobu jsme s sebou také nesli létací draky a vypadalo to, že to bude úplně zbytečné. Teprve když jsme vylezli na pole na kopci nad Dobrou Vodou, zavanul pořádný vítr a draci vzlétli do výše. Po návratu se část účastníků věnovala ještě skládání příběhu Mojžíše, někteří zcela přízemně vaření večere a nedělního oběda. Tady je třeba zmínit zejména Doubravovy a Páralovy. Velký úspěch u dětí i rodičů zaznamenal stolní fotbalík a deskové hry. Večerní program jsme zahájili společným zpěvem ze zpěvníku Svítá a pak jsme diskutovali o našem sboru, jeho poslání a potřebách. Jako velmi potřebné se jeví zlepšit komunikaci a informační toky ve sboru.

Nedělní ráno bylo značně hektické, protože jsme jeli na bohoslužby do Třebíče již na půl devátou (neuvěřitelné, že má někdo bohoslužby ještě dřív než Blahoslavák, který je má v devět!). Ale všichni jsme to stihli a zaplnili jsme kostel do posledního místečka. Místní si totiž připomínali 100 let od postavení kostela, přijeli také sestry a bratři z Horních Vilémovic, mateřského sboru Třebíče. Kázal synodní senior Daniel Ženatý. Po skončení slavnostních bohoslužeb jsme se ještě všichni společně vyfotili. Byli jsme pozváni na rozhovory u kávy a čaje, ale pak jsme se již rozloučili a na oběd odjeli na Dobrou Vodu, Martin Horák do Prahy na instalaci Saši Jacobea v Praze-Dejvicích. Během krátké doby jsme pak celou budovu uklidili a předali panu správci.

Všem se na Třebíčsku tak líbilo, že máme základnu zamluvenou i na příští podzim, a tak dá-li Pán Bůh, zase se tam sejdem.

Eva Kazdová

PASOVÁNÍ HUSOVICKÝCH VŘEŠŤANŮ

V neděli 10. října po bohoslužbách jsme se vydali na každoroční pasování (které vloni kvůli covidu nebylo). Došli jsme se na trolejbus 25 a jeli jsem na Starou osadu. Tam jsme přestoupili a pokračovali jsme na zastávku Podbělová. Ze zastávky Podbělová jsme zamířili na Hády.

Nahoře jsme si dali svačinu a chtěli jsme se pustit do tradičního vykopávání vřešťanských listin. Tyto listiny jsou dokladem o pasování husovických vřešťanů napříč historií. Letos byla pasovaná na vřešťanku jenom Stela Trusínová. Ostatní členové výpravy byli všichni staří harcovníci: Ráchelka, Sam, Zuzka, Kryštof, Šimon, Danielka, Bětko, Becky, Prokop.

Zahráli jsme si na záchranáře opic a pak jsme se hrdinsky postavili před náš poslední úkol: kopat. Při vykopání listin nám ovšem zavazelo vosí hnízdo, jehož obyvatelé si naše listiny přivlastnili. Poté, co se vosy uklidnily, jsme si náš majetek vzali zpět a podepsali se na nový list. Následně jsme pasovali Stelu za našeho tradičního pokřiku a vydali jsme se zpět do husovické modlitebny.

Na zahradě u srubu jsme si zahráli dabovanou pantomimu a společně jsme poobědvali. Již tradičně se při této příležitosti podává buřtguláš s chlebem. Na závěr všichni přejeme vřešťanům, aby vřeštěli z plných plic a jejich řady rostly!

Kryštof, Šimon a Prokop Rybníkářovi

Otevřená Truhlářská 8

Šňůru deseti každoročních židenických autobusových jednodenních zájezdů po tolerančních modlitebnách, iniciovaných na počátku Janou Slámovou a Markem Fajmanem, přerušila roku 2020 pandemie. Letos jsme navázali ve skromnějším měřítku v menším počtu a levněji i „ekologičtěji“ vlakem. Vyjeli jsme do Prahy, prohlédnout si od září po opravě otevřený dům volnočasového střediska v Truhlářské ulici 8.

Sál, který 80 let sloužil evangelíkům z Prahy a okolí, Čechům i Němcům, AV i HV, jako první pražská toleranční modlitebna, je nádherně zrestaurovaný. Malovaná iluzivní architektura je plošně dochována a odkryta i v místnosti bytu faráře. Po historickém výkladu jsme společně

mohutnými hlasy zazpívali píseň „Chrám Páně se nám otvírá, po mnoho let zase víra objímá Spasitele. Co jsme musili skrývat, to můžeme již zpívat a vyznávat směle...“, jejíž slova napsal první zdejší kazatel Matěj Markovic z Uher na známý reformační nápěv „Jak jasně svítíš, hvězdo má“ a která se zpívala při otevření modlitebny dne 9. 5. 1784.

Odměnou nám byl nález dlouho hledaných, roku 1789 zmiňovaných českých biblických veršů. Zachovány jsou torzálně pod stropem nad okny. Přečetla jsem slovo „srdce“, paní profesorka Jana Nechutová objevila slovo „král“. Třeba se časem podaří rozluštit více. Velice ochotný vedoucí střediska SVČ Jednička pan Kamil Janušek se nám i přes své vytížení celé dopoledne věnoval, provedl nás po středověkých klenutých sklepech, kavárně v přízemí s posezením na dvorku i po půdě s barokním krovem, na kterém již vlají malované výtvary dětí.

Komise synodní rady Truhlářská, která opravu domu od roku 2016 pečlivě sleduje, v současné době apeluje za osazení pamětní desky na fasádu. Nepodařilo se realizovat původní ideu a otevřít zde evangelické muzeum, objekt patřící městu Praze alespoň slouží vzdělávání a setkávání všech generací. Jana Slámová kdysi navrhovala název „Dům tolerance“. Držme palce, ať se to daří.

Marta Procházková

Trpělivost růže přináší

Byl čtvrtek, pět hodin odpoledne a Červený kostel se pomalu plnil návštěvníky dobročinného koncertu ve prospěch kloboucké Diakonie. Podobné chvíle jsme už zažili mnohokrát, ale tentokrát jsme navíc věděli, že příprava a organizace koncertu bude téměř dokonalá, protože si ho vzal na starost bratr Roman Šimek, který nic neponechává náhodě a snaží se být připraven na všechny záludnosti života. Ve sborových místnostech na faře bylo již nachystáno občerstvení pro padesát chlapců, kteří nám přijali zazpívat z Hradce Králové, a presbyterna byla vyhrazena pro sólistku Národního divadla paní Andreu Kalivodovou.

Kostel byl už skoro plný, fara prázdná – ale hudba žádná. Po chvíli neplánovaného čekání jsme se dozvěděli, že autobus s dětmi měl nehodu, nedobrzdl ve šnůře na dálnici a zpěváci budou mít malé zpoždění. Všichni opozdilí návštěvníci koncertu už dávno došli, usadili se a čekali.

V první řadě byli klienti Betléma na vozíčkách se svými průvodci a pečovateli. Ve farářské lavici nachystané dárky a květiny pro účinkující, operní diva rozezpívaná a Boni pueri stále nikde. Přitom k nehodě došlo někdy po poledni. Krátce nás pozdravil velvyslanec Ománu a popřál nám hezký hudební zážitek. Konferenciér dvakrát zopakoval svůj úvod. Ale autobus s dětmi pořád nikde. Místního faráře napadlo požádat ředitele Betléma o pár slov, v nichž by představil činnost střediska a jeho historii. Znovu jsem tedy přivítal všechny přítomné a pozval ředitele bratra Petra Hejla k mikrofonu a pošeptal mu, že dnes může mluvit, jak dlouho chce...

Po představení střediska se ujala slova sama sólistka Národního divadla a uvedla místního faráře, který se mezitím ztratil, protože běžel na faru pro klíče od mříže a zpěvačce pro kapky do nosu. Jsa vyzván, promluvil jsem o tom, že evangelická církev a evangelická Diakonie jedno jsou, a jak jsem se před třiceti lety mohl podílet na vzniku střediska, které má dnes šest domovů a každých pět let zatím vybudovalo další. Autobus však pořád nikde.

Mezitím, jak jsme později dověděli, už byl autobus v Brně, ale kdesi u Mahenova divadla se zablokoval a nemohl ani dopředu ani dozadu. A tak se celý soubor rychle oblékl do hábitů, větší chlapci vzali klavír a reproduktory a hajdy do Červeného kostela. A tam bez přípravy, bez zkoušky, bez nachystaného občerstvení prošli mládenci prostřední uličkou rovnou k oltáři.

Když začali zpívat, dlouhé minuty čekání byly rázem zapomenuty a čisté chlapecké hlasy ovládly chrámový prostor. Poté se k nim přidala zkušená pěvkyně a zazpívala Dvořákův dvacátý třetí žalm tak zřetelně a procítěně jako málokdo. Pak zazněly další a další známé a osvědčené písně, ale vždy s mistrovskou gradací a modulací. Až byl chvílemi Červený kostel malý na takovou sílu hudby a naděje, která z ní vyzařovala. Paní Kalivodová však nejen zpívala, ale své vystoupení doprovázela odlehčeným komentářem, v němž se hned na začátku přihlásila k víře v Boha a přečetla dokonce modlitbu, kterou najdete na konci tohoto článku.

Tento koncert vznikl jako odpověď na kázání, které zaznělo v Červeném kostele v únoru. Jeden z posluchačů v něm zaslechl výzvu, aby udělal, co mu přijde na mysl jako potřebné a důležité. A také to udělal. Zorganizoval s pomocí rodiny a svých přátel z Rotary klubů tento koncert s jedinou vadou na kráse. Místo avizovaných sedmnácti hodin začal až v osmnáct. Nikomu to však nevadilo. Nikdo dřív neodešel. Všichni měli radost, že se chlapcům nic nestalo.

Výnos koncertu poslouží na vybavení Odstrčilovy vily, která byla prvním centrem vznikajícího Betléma a nyní je v ní nově odlehčovací služba. Díky sponzorům obdržel ředitel Betléma šeky na částku 221.250 Kč.

Nyní už stojí vedle starého nový Betlém a původní vila notáře Odstrčila slouží nově jako denní centrum a pro odlehčovací pobyty pro ty, kteří se již doma sami bez pomoci neobejdou.

Dozvuky koncertu se probíraly v salonku hotelu Intercontinental, kam byli pozváni organizátoři a sponzoři, zatímco chlapci od první do deváté třídy si konečně snědli nachystané koláče, vypili minerálky, našli WC a využili fotbálek nedělní školy k rozptýlení. Zpáteční autobus je již v pořádku odvezl k rodičům.

Nám zůstala vzpomínka a v mobilu možná i nahrávka z krásného večera plného překvapení. Koncert získal díky hodinovému zpoždění a nutné improvizaci řečníků na srdečnosti a vzájemnosti. Zpěváci byli rádi, že

jsme vydrželi a neodešli, my jsme byli rádi, že se jim nic nestalo, trefili do našeho kostela, a obdivovali jsme jejich pěvecké umění a ukázněnost. A paní Kalivodová vzpomínala na své pěvecké začátky v Brně a rozdávala posluchačům ze svého talentu a píle podobné růže, jaké dostala na závěr svého vystoupení, kdy zazněla naše hymna, k níž se ve stoje přidala většina účastníků.

Díky všem, kdo nosili židle ze sklepa, pekli koláče, prodávali vstupenky, šířili plakáty, chystali hliníkovou rampu u bočního vstupu pro vozíčkáře a vůbec všem, kdo přišli a odcházeli povzbuzeni a dobře naladěni.

Jiří Gruber

Provázení po Červeném kostele

Stejně jako vloni, i letos díky spolupráci s TICem v Brně pokračoval zdařilý projekt, který umožnil dozvědět se více o našem městě nejen návštěvníkům, ale i samotným obyvatelům Brna. TIC nás podpořil poskytnutím propagačních materiálů a finančního příspěvku, kterým můžeme uhradit průvodcovskou službu.

Ve dnech konání akce 15. 6. až 15. 9. 2020 zavítalo do kostela Jana Ámose Komenského přibližně 2500 návštěvníků, tedy prakticky stejně jako v minulém roce. Oproti roku 2019 evidentně chyběli zahraniční turisté. Podle záznamů, které jsme v průběhu této akce vedli, prošlo kostelem denně průměrně 40 návštěvníků (o sobotách 60). Stejně jako vloni byla návštěvníkům k dispozici výstava Morava tolerantní, vykreslující společensko-náboženské poměry v obcích a městech části jižní Moravy v 16. a na začátku 17. století s důrazem na vzájemnou toleranci vedle sebe žijícího obyvatelstva různého náboženského vyznání.

Tematické akce „Od Červeného kostela k Betlémskému“, která proběhla 2. září od 16:30 h, se zúčastnilo 12 zájemců. V mnohých případech také návštěvníci využili možnost komentované prohlídky, často rozšířené o základní informace k brněnské Okružní třídě v okolí tzv. „Kompozičního kříže“, v jehož středu byl Červený kostel postaven.

Václav Matoulek

Gregoriánský chorál v Červeném kostele

Svatomichalská gregoriánská schola vznikla na podzim roku 1994 jako skupina neprofesionálních zpěváků, převážně z řad ministrantů různých brněnských kostelů, kteří chtěli kvalitním zpěvem gregoriánského chorálu přispět k důstojnému slavení liturgie. V současné době má kolem 30

kmenových členů, kteří se vystřídají v průměru na 100 mších ročně. Pravidelně účinkuje v brněnské katedrále, dále pak na mnoha místech nejen v brněnské diecézi. V poslední době se její působení kvůli pandemickým opatřením nuceně omezilo na brněnskou katedrálu. Příležitostně zpívá schola i na koncertech, hlavní těžiště činnosti scholy však spočívá ve službě při liturgii.

Pro říjnové hudební nešpory připravil umělecký vedoucí scholy program, který rozdělil na tři části. V první části nám zpěváci představili krátké úryvky z evangelijních textů, které připomínají Ježíšův život, v druhé části překvapivě zazněla čeština v pašijích podle Marka a třetí část byla věnována zvěsti o vzkříšení. Biblické zamyšlení mezi druhou a třetí částí připomnělo náročnost Kristova následování textem: „Lišky mají doupata a ptáci hnízda, ale syn člověk nemá, kde by hlavu složil (*aby si odpočinul – doplněno podle tzv. Tomášova evangelia.)

Při zpěvu obzvláště vyniklo, když sbor po delším jednohlasém zpěvu přešel do závěrečného akordu.

Jiří Gruber

Pojďme spolu – 4. ekumenická pouť jižní Moravou

Již čtvrtá ekumenická pouť se konala v sobotu 2. října 2021. Jako vloni byla původně plánovaná na duben, kvůli pandemii byla odložena na podzim.

Ekumenická pouť se stává tradicí: první putovala 14. 10. 2017 z Brna (soutok řek Svatky a Svitavy) do Nosislavi, druhá 6. 4. 2019 z Nosislavi do Hustopečí a třetí 3. 10. 2020 z Hustopečí do Klobouků u Brna.

V 8:15 jsme se sešli v Kloboukách u Brna v místním evangelickém kostele. Po sladkém pohoštění na faře, uvítání farářkou sboru Martinou Zuštinovou a modlitebním zahájení jsme se dozvěděli něco o historii sboru. Sbor reformované církve zde byl založen po tolerančním patentu roku 1782. Po skromných počátcích se v 19. století podařilo upravit tzv. bednárnou na modlitebnu, v roce 1861 úsilím faráře Josefa Totuška pořídit zvony a postavit pro ně věž a v roce 1883 superintendent Ferdinand Císař začal budovat nový kostel a faru. Hostem zde býval i mladý docent T. G. Masaryk.

Po vzájemném představení se houf více než 50 účastníků - evangelíků i katolíků z okolí i vzdálenějších míst – vydal místy blátivou cestou mezi poli do obce Bohumilice. Sotva jsme se vešli do kaple sv. Alžběty na návsi. Kaple byla postavena úsilím místních věřících v roce 1904. Interiér zdobí nástropní malby a lipové dřevořezy. V sousedství je také modlitebna kazatelské stanice brněnského sboru Církve bratrské. Sbor svobodné reformované církve tu založili koncem 19. století mladí věřící, kterým se k nemalému zklamání faráře Císaře zdála církev reformovaná málo vroucí.

Další cesta stoupala přes vinice s dozrávajícími hrozny a podél kukuřičného lánu, až se před námi objevily v údolí Dambořice. Na katolické faře v bývalé budově správce knížat z Lichtenštejnů jsme ve farní zahradě poobědvali z vlastních zásob a díky místnímu faráři si mnozí dali rajskou polévku, na které si pochutnala část poutníků.

V Dambořicích jsme dále nahlédli do prosté modlitebny českobratrské církve a pak si prohlédli katolický kostel sv. Martina Tourského nad obcí. Farář Jaroslav Horák nás seznámil s historií kostela zmiňovaného již roku 1326. Dnešní pozdně barokní stavba z roku asi 1780 byla přestavěna roku 1910.

Pak jsme prošli katolickým hřbitovem nad kostelem do rozlehlého židovského hřbitova, kterým nás provedla místní evangelická faráčka sestra Jana Gruberová. Zcela zpustlý hřbitov byl vyčištěn od náletových dřevin v posledních letech. Řada zajímavých náhrobních kamenů byla znovu vztyčena a restaurována.

Z Dambořic jsme překonali zalesněný hřeben a sešli do Uhřic k pozdně gotickému, původně opevněnému kostelíku sv. Jana Křtitele, kterým nás provedl místní správce a kostelník. Zastavili jsme se ještě u studánky Pod Romenovem, kde podle tradice křtili Cyril s Metodějem.

Poslední část poutě vedla vzhůru mezi vinohrady do Žarošic. Do poutního kostela sv. Anny jsme dorazili se zpožděním, takže nás jen stručně pozdravil

p. Josef Pohanka, duchovní správce. Právě totiž začínala růžencová modlitba. Na faře nás pak otec Jan Peňáz seznámil s místní tradicí.

Žarošice byly od nepaměti poutním místem. Stával zde poutní kostel se vzácnou sochou Panny Marie, který patřil klášteru cisterciáků v Brně, a mladší farní kostel sv. Anny. Když Josef II. zrušil klášter a zakázal poutě, poutníci se vlámali do zavřeného poutního kostela a sochu na nosítkách za světla svící přenesli do farního kostela sv. Anny, který zrušen nebyl. Tuto událost připomínají tradiční večerní průvody s přenášením Mariiny sochy za zpěvů a svíček. V roce 2019 tak bylo v průvodu nesen 39 mariánských soch z okolních vesnic. Na závěr jsme si prohlédli poutní areál za kostelem sv. Anny s křížovou cestou. V 19 hodin už za tmy jsme se vraceli autobusem do Brna.

Letošní pouť za krásného slunečného počasí se vydařila: putovali jsme ve zlátnoucím listí dozrávajících vinicemi přívětivou jihomoravskou krajinou. Pouť provázela četba poutních žalmů, zpívaly se písně z ekumenických zpěvníků, dozvídali jsme se zajímavou historii míst. Díky Petru Peňázovi, otci Janu Peňázovi, faráři Jiřímu Gruberovi a všem ostatním, kteří pouť připravili a vedli. Těšíme se na další pouť.

Jan Franců

Pohled na Dambořice

DVANÁCT PROROKŮ

Ageus a Zachariáš

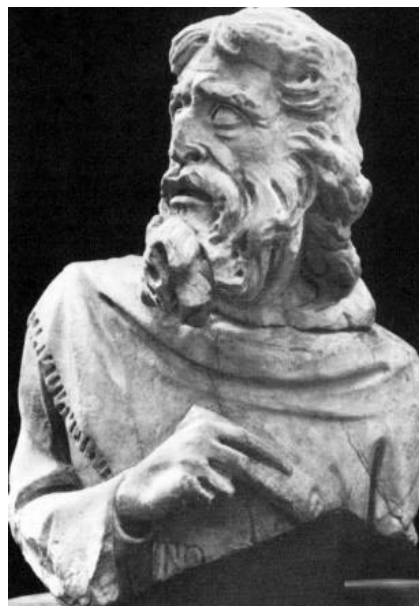
Ageus a Zachariáš jsou dva proroci, které řadíme mezi 12 malých proroků. Působili v Judsku od roku 520. Přesněji řečeno, Ageovo vystoupení je datováno od konce srpna do začátku prosince r. 520 před Kristem. Ageus znamená podle biblického slovníku sváteční. Ale když byste si zadali do vyhledávače Googlu slovo Ageus, tak se taky můžete dozvědět, že Ageus Povolovač je produkt určený k uvolnění zatuhlých a znehybněných spojení. Prý se dokáže doslova prokousat rzí.

Ageovým úkolem jako posla Božího není prokousat se rzí a uvolnit zatuhlá spojení, ale pohnout lidem, který se vrátil z babylonského zajetí k obnově jeruzalemského chrámu. Důležitým úkolem těch, kteří se odhodlali vrátit ze zajetí, které trvalo přes padesát let, je vybudovat zbořený chrám. Chrám má být opět centrem služby Bohu v Jeruzalémě.

Zdá se, že navrátilci ze zajetí záhy obnovili oltář a položili základy chrámu, ale dál se již v obnově chrámu nepokračovalo. První navrátilci se vybrali zpět do Jeruzaléma roku 537 před Kristem pod vedením rady dvanácti, nejvýraznějšími osobami byli Zerubábel a Jéšua, ale byla to jen malá část z deportovaných Judejců. Prvních navrátilců, exulantů, mělo být 42 360 občanů, 7 337 sluhů a 245 zpěváků. Mnozí nevyužili práva na návrat a zůstali v exilu.

Mělo to mnoho důvodů, u některých převládala náboženská lhostejnost, některé odrazovala únavná, až čtyřměsíční cesta zpět a další zůstali z různých sociálních a společenských pout, kterými byli připoutáni k nové vlasti. Tedy téměř 17 let se nic neděje, stavba chrámu nepokračuje. První nadšení z návratu vyprchalo a převládla deziluze a běžné starosti o živobytí. Očekávání navrátilců bylo veliké, doufali v rychlou obnovu chrámu a náboženského života, očekávali návrat Šalamounova chrámu, ale nic takového se nestalo. Mezi navrátilci a těmi, kteří nebyli deportováni do exilu, byla velká propast, odcizenost, vyznačovali se odlišnou zbožností.

Prorok Ageus má rozhýbat lid ke stavbě chrámu, z pohledu posla Božího je vše zatuhlé a každý se stará jenom o své záležitosti, ale Boží chrám je stále v troskách. Ageus dává do souvislosti dlouhodobé sucho a zanedbání obnovy chrámu jako trest Boží. Z mého pohledu je problematické vnímat lidské neúspěchy, tragédie, přírodní katastrofy a jiné jako trest Boží. Ale v knize proroka Agea je zjevné, že neúroda je vnímána jako trest

Hospodina. Ageus chce, aby si lid uvědomil, jak je důležité pro jejich víru, pro jejich náboženský život, obnovit chrám. Nemají myslet pouze na vlastní blahobyť, nemají myslet pouze na osobní zajištění, ale je zapotřebí se rozpomenout i na dům Hospodinův.

Navrátilci v čele se Zerubábelem a veleknězem Jošuu se nechali pohnout slovy proroka Agea a pustili se do stavby chrámu. Stavba chrámu měla trvat čtyři a půl roku. Ale obnovený chrám nebyl tak honosný jako Šalamounův chrám, a to bylo velké zklamání pro pamětníky. Ageus však prorokuje dál: „Sláva tohoto nového domu bude větší nežli prvního, praví Hospodin zástupů. A na tomto místě budu udílet pokoj, je výrok Hospodina zástupů.“

A kromě zaslíbení je tu také výzva k zamyšlení. Lid se má zamyslet nad uplynulým obdobím, nad tím, co všechno museli prožít. Mají se zamyslet nad neúrodou, nad nezdary, které je potkaly, a mají si z toho vzít ponaučení. Sice ještě nenastal obrat, lidé ještě nevidí tu velkou úrodu obilí, vinné révy, fíkovníků, oliv, ale mají si být jisti, že od teď, od dostavby chrámu, jim Bůh bude žehnat. Mají si dát pozor na to, co znečišťuje, nemají se nechat odvádět od víry v Hospodina okolními národy, ale mají zůstat věrni Hospodinu.

A co my? Je Ageus i prorokem pro nás, nebo je to jenom historie, která nás neuvádí v pohyb a nežere rez v nás? Rozumím tomu, že se člověku nechce do stavby budov, i kdyby měly sloužit Bohu. Rozumím tomu, že je pro nás na prvním místě náš osobní život, naše rodina a naše hmotné statky. Ale i když nebudeme budovat zděné chrámy, mohli bychom budovat společenství, kde uprostřed nich je Trojjediný Bůh. A je na každém z nás, jestli se zamyslíme

nad tím, co nás v dnešní době odvádí od Hospodina. Co požírá naši víru? Je to strach, pohodlnost, anebo něco jiného?

A na Agea navazoval Zachariáš, který je jeho současníkem. Ageus prorokoval pouhé čtyři měsíce a jeho štafetu přebírá další posel, kterým je prorok Zachariáš. Ani dostavěním chrámu nemusí ještě dojít k obratu k lepšímu. Začátek nového věku a blahobytu podle Zachariáše neleží v dokončení stavby, ale jen v rukou Božích. Nový chrám však bude zárukou, že Hospodin svým časem učiní všechno nové.

Dan Petříček

O dvou výročích brněnských sborů

Letos na podzim mají evangelíci brněnských sborů příležitost vzpomenout dvou výročí. Obě události spočívaly v dělení brněnského sboru a stojí za to připomenout, co brněnské evangelíky k takovému dělení vedlo.

1. října 2021 uplynulo 140 let od rozdělení brněnského evangelického sboru na dva, čímž se po mnoha letech uzavřel velmi bolestný spor mezi dvěma tolerančními evangelickými sbory na jižní Moravě. Jedním z nich byl brněnský evangelický sbor – původně augsburského vyznání, od r. 1877 augsburského i helvetského vyznání. Jeho farářem byl senior dr. Gustav Trautenberger, slavný evangelický církevní historik a muž, jehož zásluhou vznikla r. 1861 evangelická škola na dnešní Husově třídě (sídli v ní dnes úřady Magistrátu města Brna, poté r. 1867 Červený kostel upoutávající dodnes pozornost veřejnosti, a konečně r. 1868 i nová budova evangelické školy na dnešní Opletalově ulici. Ve sboru se kázalo a jednalo převážně německy, ale měl i své české členy. Druhým byl nosislavský sbor helvetského, tedy reformovaného vyznání, který byl český, ale měl i své německé členy. Farářem tohoto druhého sboru byl Daniel Nešpor – i on byl zdatným organizátorem a stavebníkem monumentálního evangelického chrámu z roku 1875.

Rozhodnutím c. k. vrchní církevní rady ve Vídni z 1. října 1881 se brněnský sbor rozdělil na dvě zcela nesouměřitelné části: od třítisícového sboru německých věřících, často s velmi silným sociálním a ekonomickým postavením, se oddělila skupinka několika desítek převážně velmi chudých Čechů administrovaných z Nosislavi, kteří navíc neměli ani modlitebnu. Příčin tohoto zvláštního řešení bylo více. Jednou z nich byl rostoucí počet českých dělníků, kteří do německého Brna přicházeli za prací a v atmosféře sílícího nacionalismu cítili potřebu se distancovat od německých mluvčích. Druhou příčinou bylo probuzenecké hnutí, které vlivem skotské a americké misie vzbudilo zájem mladší generace o novou podobu náboženského života, pro niž tradiční katolictví i tradiční luterství byly příliš neosobní. Daniel Nešpor uspokojoval tyto probuditelce víc než Gustav Trautenberger.

K této nově vznikající skupině reformovaných věřících se přidružovali i Češi, kteří se hlásili k tzv. svobodné reformované církvi (dnešní Církvi bratrské), tedy ti, pro které ani reformovaná církev nenabízela náboženský prožitek, který očekávali, ale protože ani oni neměli tehdy v Brně českého kazatele, osobnost Daniela Nešpora byla pro ně možným řešením. První bohoslužbu pro toto společenství vykonal Daniel Nešpor v upraveném bytě na Joštově ulici č. 7 teprve 10. dubna 1882 a později se – zhruba jednou za měsíc – objevovali faráři z Nosislavi nebo Nikolčic, aby malé brněnské skupince nabídli duchovní služby.

Výnosem vrchní církevní rady ze dne 30. října 1883 byl farář Václav Pokorný, původem ze Zaříčan u Čáslavi, jmenován duchovním správcem reformované diaspory na jižní Moravě. Stal se tzv. cestujícím kazatelem se sídlem v Brně, což bylo tehdy chápáno jako služba především pro brněnské reformované Čechy. Přestože se tento sbor musel scházet v pronajatých bytech a neustále se stěhoval, Václavu Pokornému se usilovnou prací a péčí o sbor podařilo během deseti let rozšířit počet členů sboru asi na pět set a v roce 1895 byl jeho zásluhou slavnostně otevřen Betlémský kostel.

V roce 1906, kdy měl brněnský reformovaný sbor už téměř tisíc členů, stal se sborem samostatným, jehož prvním farářem byl zvolen týž Václav Pokorný, který mu fakticky sloužil už od roku 1883. Sbor dále rostl, zejména po první světové válce docházelo k tzv. přestupovému hnutí. Sloučením českých sborů augsburského i helvetského vyznání vznikla Českobratrská církev evangelická. Němečtí evangelíci nebyli do této nové církve přizváni, a založili proto se stejným úmyslem samostatnou Německou evangelickou církev v Čechách na Moravě i ve Slezsku, k níž se přihlásil i původní brněnský sbor v Červeném kostele. Češi v té době hromadně opouštěli katolickou církev pod heslem *Pryč od Říma!* Řada z nich nakonec zůstala zcela bez vyznání, největší počet přestoupil do nově založené Církve československé, ale počet těch, kteří se rozhodli přestoupit do Českobratrské církve evangelické, byl i tak veliký. Brněnský sbor měl počátkem 20. let minulého století přes 3 000 členů, zaměstnával už dva faráře (pomocným farářem Václava Pokorného se 12. 12. 1920 stal Štěpán Šoltész) a Betlémský kostel přestal dostačovat.

Václav Pokorný se opět ukázal jako neúnavný a úspěšný organizátor. Shromáždil znovu finanční prostředky od členů církve i od sponzorů (největší částku poskytli američtí protestanti díky iniciativě nosislavského rodáka Václava Losy) a 14. prosince 1924 byl slavnostně otevřen nově vybudovaný Blahoslavův dům, do něhož byla přesunuta fara i většina sborových činností. Další růst sboru, který měl v péči i několik kazatelských stanic, dal podnět k prvním úvahám o rozdělení českobratrského sboru v Brně kvůli jeho snadnější správě a zejména kvůli dostatečné péči o věřící. Dne 24. března 1929 se staly samostatným sborem Židenice a 28. října 1945 prohlásila synodní rada samostatným sborem Husovice, ale i tak měl brněnský sbor kolem pěti tisíc členů. První návrh na rozdělení sboru byl podán již v roce 1936, kdy už byl brněnským farářem Viktor Hájek, ale nepodařilo se ho realizovat, protože oddělení Sudet v roce 1938 a vznik Protektorátu r. 1939 vyvolaly závažnější organizační starosti.

Po válce byla situace ještě složitější než za války. Sál u Betlémského kostela byl poničen bombardováním, němečtí evangelíci museli Brno opustit a Červený kostel i budovu německé evangelické školy na dnešní Opletalově ulici, které rovněž potřebovaly opravy, převzal po nich brněnský českobratrský sbor, a k tomu všemu počet členů sboru stoupl téměř na 7

000. Potřeba rozdělení sboru se tím stala nevyhnutelnou, protože nebylo reálné řešit všechny úkoly z jedné fary. Za této situace se brněnský farář Viktor Hájek stal roku 1950 synodním seniorem a odešel do Prahy. Na jeho místo byl proto zvolen Jan Přemysl Šebesta, který svolal 9. října 1950 schůzi staršovstva, na níž byla zvolena komise, která měla připravit rozdělení sboru. Tak došlo před 70 lety k druhému dělení, jehož výročí je vhodné si připomenout.

Zprvu se plánovalo rozdělení na sbory tři, jejichž přirozenými středisky měl být Blahoslavův dům, Červený kostel, jemuž se po odchodu německých evangelíků přestalo říkat Kristův chrám (Christus-Kirche) a byl označován jako kostel Jana Ámose Komenského, a Betlémský kostel. Jednání bylo uzavřeno dekretem synodní rady z 13. 11. 1951, adresovaným seniorátnímu úřadu, tehdy se sídlem v Třebíči. Synodní rada sdělila, že předložila dne 12. 4. 1951 Státnímu úřadu pro věci církevní žádost brněnského sboru o rozdělení na tři samostatné sbory, ale že tento úřad – po projednání věci s Krajským národním výborem v Brně a se zástupci sboru – povolil podle §§ 27, 8, 9, 10, odst. 10 zák. o církevním zřízení z r. 1931 s účinností od 1. 11. 1951 rozdělení pouze na samostatné sbory dva. Dekret vymezil přesně obvody obou nových sborů. Pro Jana Přemysla Šebestu šlo o nesmírně vyčerpávající období – jeho manželka Marie v té době už byla těžce nemocná a zemřela 3. 11. 1951, tedy ještě dříve, než bylo rozdělení formálně zveřejněno.

Betlémský sbor vznikl s úředním sídlem na Benešově třídě č. 9 a patřil mu Betlémský chrám na Pellicově ulici a chrám J. A. Komenského na Komenského náměstí. V době vyhlášení dekretu sbor svého faráře neměl, ale jeho administrátorem byl dosavadní brněnský farář Jan Přemysl Šebesta, jehož úkolem bylo zorganizovat volby staršovstva a faráře. Zvolen byl dr. Jan Pokorný, farář v Prosetíně, který v Betlémském kostele jako student teologie kázal už za války a zůstal spolupracovníkem Jana Přemysla Šebesty až do konce jeho života. Jeho vikářkou byla roku 1953 zvolena Irena Kalusová, kurátorem Jaroslav Havlík. K Betlémskému sboru patřily filiální sbory v Rychmanově a v Silůvkách a kazatelské stanice v nově osídlených Modřicích (šlo původně o zcela německou obec) a v Rosicích. Betlémský sbor měl v době rozdělení 3 437 členů (v mateřském sboru 3 114 a ve stanicích 323).

Sbor Jana Blahoslava měl pochopitelně sídlo i kostel přímo v Blahoslavově domě a jeho farářem zůstal Jan Přemysl Šebesta, jeho vikářem se stal Milan Mrázek. Blahoslavův dům se zároveň stal také sídlem brněnského seniorátu, jehož vikářkou se stala Eva Pilátová. Kazatelské stanice tohoto nového sboru byly v Kuřimi a v Tišnově. Kurátorem sboru zůstal ing. dr. Alois Wagner. Blahoslavův sbor měl 3 194 členů (v mateřském sboru 1 601 a ve stanicích 1 593).

Pro ilustraci dobové atmosféry citujme slova faráře Jana Přemysla Šebesty ze zápisu

ustavující schůze staršovstva Betlémského sboru dne 26. listopadu 1951:

Pán dobrotivě naši práci řídil a my se musíme cítit zavázáni k odpovědnosti i vděčnosti. Nemůžeme než prosit o to, aby se Pán k naší práci přiznával i dále. V jeho jméno chceme proto zahájit nový úsek práce, uvědomujíc si, že se musíme - ačkoliv jsme lidé různých proveniencí a snad i různých mínění - shodnout a stavět na tom základě, mimo něhož žádný jiný položití býti nemůže...

Sedmdesát let od onoho druhého dělení je dlouhá doba, během které se postupně měnilo sborové prostředí a pochopitelně i forma sborové práce a sborových setkávání. Členové obou sborů zažili mnoho radostných chvil, ale i smutných okamžiků. Vždy se však sbory mohly spolehnout na spolehlivé duchovní vedení svých kazatelů, kteří šířili kolem sebe evangelijní zvěst a udržovali sborovou soudržnost.

V **Betlémském sboru** (Brno I) od jeho počátku 1. 11. 1951 až do dneška působili:

Faráři: Jan Pokorný (1952-1991), Pavel Kalus (1992-1998), Olga Tydlitátová (1996-2016), Jiří Gruber (1998-*2022), Jana Hofmanová (2016-2021), Iva Květonová (2021-*2026), Ondřej Macek (2021-*2026)

Vikáři: Irena Kalusová-Popelářová (1953-1970), Marta Pešková (1964), Daniela Brodská (1968-1971), Emil Stehlík (1971-1978), Milan Klapetek (1978-1983), Olga Tydlitátová (1989-1996)

Administrátoři sboru: Jan Přemysl Šebesta (1951-1952), Jaroslav Vítek (1992).

Staršovstvem zvolení kurátoři: Jaroslav Havlík (1951-1954), Emil Procházka (1954-1958), František Švanda (1958-1968), Svatopluk Doležel (1968-1992), Milan Ryšavý (1992-2002), Blahoslav Šimek (2002-2008), Václav Matoulek (2008-*2023)

Proběhla 17x volba staršovstva (na šestileté období, od roku 1955 do 1975 a od roku 2008 se volí vždy po třech letech polovina staršovstva), ve staršovstvech pracovalo 93 presbyterů.

V **Blahoslavově sboru** (Brno II) od jeho počátku v téže době působili:

Faráři: Jan Přemysl Šebesta (1950-1971), Miroslav Heryán (1971-1978), Jaroslav Vítek (1979-2012), Jiří Malý (2000-2008), Ondřej Kolář (2008-2011), Alexandra Hauserová-Jacobea (2011-2021), Martin Horák (2012-2022), Jarmila Řezníčková (2021-2024)

Vikáři: Milan Mrázek (1950-1962), Vladimír Mičan (1951-1952), Lubomír Kabíček (1962-1965 seniorátní vikář), Eva Pilátová (1966-1983 seniorátní vikářka, 1984-1997 vikářka sboru), Naděje Popelářová 1997-2010 jáhenka

Kurátoři: Alois Wagner (1951-1956), Gustav Hájek (1956-1970), Josef Linhart (1970-1976), Jaroslav Dvořák (1976-1992), Lubomír Ryšavý (1992-1998), Jaroslav Marek (1998-2004), Jaroslav Kučera (2004-2022)

Oba brněnské sbory děkují Pánu Bohu za jeho blízkost po celou dobu a vděčně přijímají jeho vedení. Věřím, že pochopení příčin toho, co vedlo v minulosti k dělení, může být pomocí v současné době, která je velmi odlišná od té, kdy k dělení docházelo.

Václav Matoulek a Petr Peňáz

Podklady:

František Švanda: Kapitoly z dějin českobratrské církve evangelické v Brně (Od tolerance k dnešku), 1992

Zápisy jednání staršovstva sboru českobratrské církve evangelické v Brně I, 1951-2021

ROZHOVOR

Aby Duch vanul

aneb S Ondřejem Mackem nejen o Brně

Brněnský první sbor má od září nové faráře. S jedním z nich, Ondřejem Mackem, se na faru do Pellicovy ulice nastěhovala samozřejmě celá jeho rodina: manželka Alžběta a jejich čtyři děti, Amos, Eliáš, Jaelka a Jeremiáš. A taky slípky. Ty už mají nový kurník a docela dobrý výběh. První slepičí drama však na sebe nenechalo dlouho čekat. Hysterický telefonát z vedlejší školky do farní kanceláře a odtud k Mackovým. Mrtvá slepice ve školce! Pravda je žel prozaičtější, slepice se jen rozhodla dělat před učitelkami (a ve výběhu) mrtvého brouka. Ačkoliv byl náš rozhovor započat touto skvělou historkou, vedli jsme jej nakonec v naprosto seriózním duchu.

Vzpomeneš si na své ideály, se kterými jsi šel na svůj první, nosislavský sbor a teď se ti jeví jako naivní? Nebo máš chuť v Brně realizovat něco, co se v Nosislavi nepodařilo?

Já mám hlavně špatnou paměť, ale v zásadě si myslím, že mé ideály zůstávají pořád stejné. Jenom možná už vím, že ideální je jenom Boží království, a to na zemi nevybudujeme. Má představa je proto pořád stejná – aby

lidi spolu četli Bibli, podpírali se navzájem, snažili se být pro druhé a prohlubovali svůj vztah k Pánu Bohu.

Ale prostředí v Brně je přece jen jiné, možná se nabízí dělat něco jinak.

Ano, kostel uprostřed Brna má velký potenciál pro lidi hledající. Úkolem bude, abychom je neodradili, abych je já neodradil. Abychom uměli „udělat“ hezké bohoslužby. Aby Duch vanul.

Jak bys sám sebe prodal, kdyby ses účastnil výběrového řízení v nějakém korporátu (což faráři tedy zatím nemusejí)?

Myslím si, že mám zkušenosti, které jsem před dvanácti lety neměl, jsem ve věku, kdy mám snad relativně dost sil, včetně chuti se něco nového naučit.

To by mohl říct každý čtyřicátník.

No jo... Když já tohle fakt, Lenko, neumím. Myslím si, že nemám úplně špatné vzdělání. Teď jsem si ho rozšířil terapeutickým výcvikem, snad elementární sociální inteligenci, dost mě obohacují moje čtyři děti a jejich výchova.

Proč je dobré, aby měl farář psychoterapeutický výcvik?

Ta část vzdělání byla za mých studií na fakultě podceněná, přitom i naslouchání a empatii je potřeba se učit. Je také dobré projít tou sebezkušenostní částí, poznat sám sebe, jak nás to ostatně učí Sokrates. Mně to přijde jako nutnost: poznat se – přece jenom pracuji s živými lidmi a je potřeba udělat všechno pro to, abych eliminoval ubližování.

Co tě na prvním brněnském sboru tak lákalo, že jsi odešel z tak lukrativního místa?

Byla to asi kombinace skutečností – měl jsem pocit, že by měl nosislavský sbor dostat nové impulzy, že by prospěly i mně. A nabídka z Brna přišla ve chvíli, kdy jsem odchod zvažoval. Zároveň to bylo představitelné i pro naše děti, které taky mají hlasovací právo. A pro Alžbětu.

Jak bys popsal rozdíl mezi venkovským a městským sborem?

Po čtrnácti dnech těžko můžu něco říkat... Na vesnici mi bylo moc dobře. Bude mi chybět to, co pro mě kdysi bylo neznámé – že mohu s lidmi žít i na ulicích a prolínat se s nimi v různých rolích – být sousedem, otcem dětí ve škole a také tím, kdo potřebuje poradit, pomoci.

Zdá se, že na kázání tu budou mnohem hlasitější reakce. V Nosislavi mi ke kázání někdo něco řekl většinou jen tehdy, když jsem v něm použil sprosté slovo.

Jak na tebe dolehla změna působiště?

Je to náročné. Chvillemi mám pocit, že na mě spadly všechny ty šanony, které mi Jiří Gruber předal. V červnu mi po delší nemoci umřel táta – dost často se k tomu v hlavě vracím. Loučení. Stěhování bylo nakonec delší, než

jsme chtěli. Nové školy. Práce. Lidsky toho bylo a je moc. A teď hledání místa mezi novými lidmi a zvykání si na jiné způsoby pracování. Doufání v Boží blízkost není momentálně vůbec frází.

Už v Nosislavi jsi spolupracoval s Ivou Květonovou – tehdy ještě pastorační pracovníci. Teď jdete spolu na zdejší sbor. Jsi asi týmový hráč...

Iva pro mě vždycky byla farářka, bez ohledu na to, jestli tu funkci zastávala nebo ne. Nebyl to plán ani záměr, že spolu budeme pokračovat v Brně. Zdejší staršovstvo si ji vyhlédlo dost nezávisle na mně. Spolupráce je založená na snažení se, velmi důležití jsou také lidé kolem nás. A vůbec to není zadarmo. S Ivou se mi spolupracuje hodně dobře, nevím už, jestli jí se mnou, ale myslím si, že je to výborná farářka, které bych tak jako tak rád sedával pod kazatelnou nebo jí svěřil do péče dětí. Pracovat v týmu je podle mě skvělé, už jenom v tom, že člověk není na věci sám. A má s kým sdílet pracovní obtíže nebo nápady.

A neotravuješ pak s tím doma.

To jo. Zároveň je Iva tím, koho nemusím zasvěcovat do kontextu toho, co mě trápí.

Jak Iva naopak vidí tebe?

To se musíš zeptat jí. Určitě někdy naráží na to, že jsem dominantní, hlučný, rychlý až zbrklý. A mám tendenci myslet za druhé.

Blízko Brna I je také Brno II – přepychové dvě tramvajové zastávky. Myslíš, že je možné nastoupit cestu vzájemného sblížování, společných setkání?

Překvapuje mě, že spolupráce mezi brněnskými sbory není rozvinutější, například co se týče péče o děti. Děti mají spoustu kroužků a málo jich pak chodí do nábožka. V tomto případě by se myslím vyplatilo síly spíš sdružovat. Možná by to takto bylo dobré i pro konfirmandy. Ale samozřejmě chápu obavy z toho, aby děti nemizely ze svého sboru.

Jaké církevní i jiné funkce ještě zastáváš?

Jsem předsedou Komise pro vzdělávání kazatelů a taky předsedou brněnského konventu.

A co fakulta?

Po smrti svého učitele Pavla Filipiho jsem byl představiteli teologické fakulty vyzván, abych pomohl s výukou praktické teologie, připravuju tedy seminář z náboženské pedagogiky a učím duchovní péči.

Jsi i táborový vedoucí. Myslím, že umíš být zároveň zábavný a zároveň autorita. A taky píšeš a vydáváš knihy...

Práce s dětmi mě baví a tábory mi připadají jako místo, kde s nimi lze být soustředěně, intenzivně, ta práce je mnohem radostnější a zábavnější než během školního roku, kdy přijdou na jednu hodinu po škole.

Že jsem něco napsal nebo vydal, to se spíš prostě přihodilo. Píšu, když mi nějaká knížka chybí. Raději bych, kdyby se toho ujal někdo jiný. Byl bych rád, kdyby se mi dařilo biblický příběh nejenom převyprávět, ale taky dětem adekvátní formou zprostředkovat jeho teologii. A moc mě baví spolupráce s výtvarníky.

Proč vlastně zásadně píšeš teologii s „h“?

Přijde mi, že bez „h“ to slovo postrádá svůj význam. Je to podle theos. Teos je starověké řecké město, ale je v něm zase omega, a ne omikron.

Nějaký nápad pro časopis Setkávání?

Rád bych v něm nacházel články pro své děti...

Asi je taky zajímavé vrátit se ke tvým kořenům. Jak bys popsal to, z čeho jsi vzešel, co ovlivnilo zájem o farářskou práci, ale třeba taky o umění?

Nejinspirativnější lidi, které jsem potkával v době puberty, byli spjatí s církví, často faráři. Prostředí církve – zejména mládeže, táborů, rekreací s handicapovanými v Bělči – bylo tím, kde mi bylo dobře. Nicméně ta cesta k farářování nebyla ani přímá, ani úplně bez otazníků. A ke kořenům: vyrostl jsem mezi Prahou a západními Čechami, kde jsem měl tátu-kastelána na Bečově a dědečka farářem v Mariánských Lázních. Moje maminka pracovala v Národní galerii. V mé rodině byli exulanti z 18. století, kteří nakonec zakotvili na území dnešního Polska a odtamtud se po první a druhé světové válce vraceli, ale také katolíci nebo židé.

A jako přivažek drobné anketní otázky.

Čím si rád připiješ? Dobrým vínem.

Co rád čteš? Povídky. Romány prostě před spaním nezvládám.

Jaká je tvá dovolená snů? Vysočina, chvíle u rybníka, chvíle na kopci, pořád ještě s dětmi.

Jak prokrastinuješ? Čtu si hesla na Wikipedii.

Jaké bývá tvé nejčastější předsevzetí? Zhubnout.

Ve kterém manuálním oboru vynikáš? Nedávno jsem dostal od Alžběty nůž, abych si vyřezával. Pořezal jsem se, už když jsem ho vybaloval.

Co ti udělá největší radost? Když vidím naše děti šťastné.

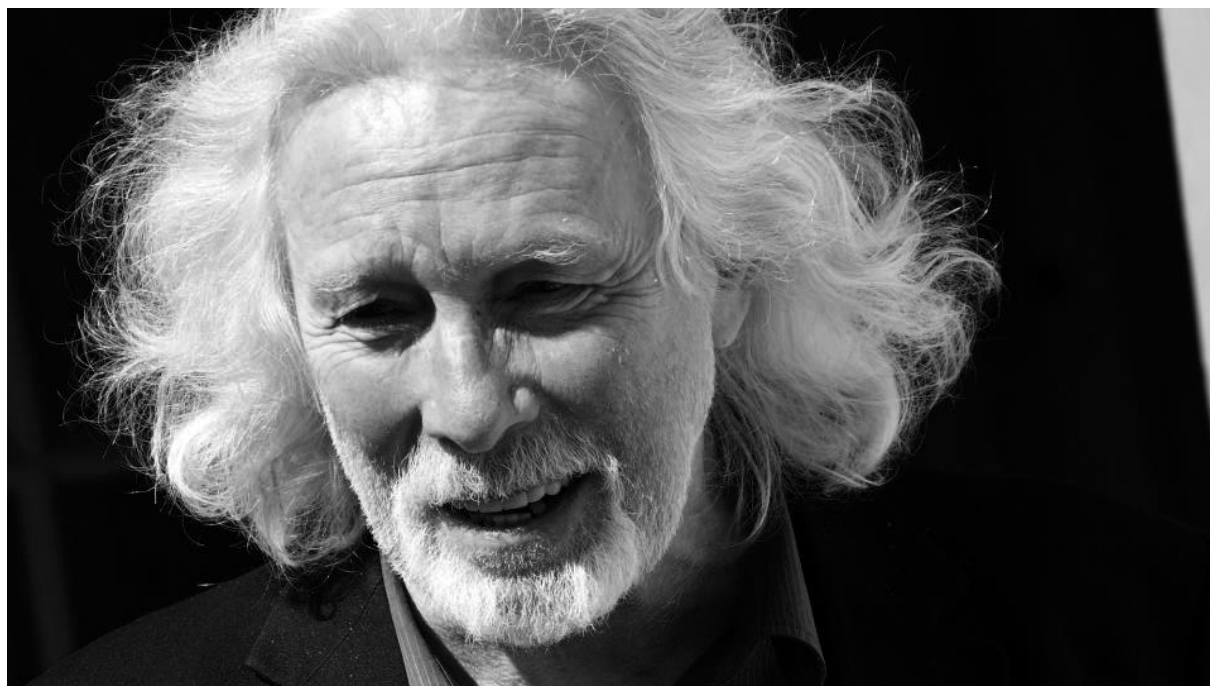
Existuje peklo? *Ano. Od té doby, kdy ses mě na to ptala poprvé, už mám určitě bohatší zkušenosti s tím, co si lidi dokážou způsobit a co si dokážu způsobit já.*

Co říkají na město vaše slepice? *Pokoušejí se podhrabat.*

Ptala se Lenka Dobrovolná

PRÁVĚ JSEM DOČETL/A

Vzpomínky Petra Oslzlého

Kniha Vzpomínky Petra Oslzlého vznikla na základě rozhovorů, které připravuje už více než dvě desetiletí Olga Jeřábková pro cyklus Osudy vysílaný v Českém rozhlasu Vltava. Editorka knihy uvádí: „Myslím, že ani jeden z nás nezapomene na léto roku 2019, kdy jsme sedávali v Petrově rektorské pracovně na JAMU u počítače a podrobně jsme ‚ladili‘ výslednou podobu vysílání. Listopadových deset rozhlasových pokračování mělo úspěch, a tak jsem Petrovi nabídl, že by se toto vyprávění mohlo stát podkladem – nebo spíše základem – knižních vzpomínek.“

Petr Oslzlý je dramaturg, režisér, scénárista, herec a divadelní pedagog, dlouholetý ředitel Centra experimentálního divadla, a v neposlední řadě občanský aktivista, organizátor divadelní stávky v roce 1989 a poradce prezidenta Václava Havla. Knihu předkládá spolu s editorkou „jako jeden z rozběhů k uceleným pamětem (které možná nikdy nenapíšu?!), jako jejich zlomek, dosti podstatný a naplněný řadou příběhů a postav, jež v mém životě byly hodně důležité, zde však mohly být jen načrtnuté, stejně jako jsou zde jen načrtnuté všechny mé dosavadní životní osudy...”

Autor vzpomíná na své kořeny, na svérázného dědečka, na rodiče, díky nimž vyrůstal tak trochu v divadelním prostředí – jeho tatínek založil spolu se svým přítelem v Prostějově ochotnické divadlo Hanácká obec a oba rodiče byli aktivními členy tohoto ochotnického spolku, i když jeho otec byl kožešník a maminka malovala šátky.

Dětství Petra Oslzlého bylo poznamenáno událostí, k níž došlo po únoru 1948. Rok předtím si jeho tatínek nakoupil do své prosperující kožešnické firmy velice kvalitní italské stroje a dal do nich veškeré své jmění. Národní správce, povoláním holič, který byl pověřen znárodněním firmy, nechal tyto stroje odvézt do šrotu; řekl, že kapitalistické stroje v socialismu nebudou potřeba. „Již po roce se zjistilo, že tím byla způsobena velká ekonomická škoda, a mému otci, který byl nakonec souzen jakýmsi občanským soudem, předepsali tu škodu k náhradě. Až do března 1968 pak odevzdával třetinu svého platu na splácení těch zničených strojů. ... Vyrůstali jsme za hodně

skromných podmínek, dá se říct, že občas na pokraji bídy, ale ve velice harmonické rodině.“

Cesta ke vzdělání Petra Oslzlého byla složitá – vyučil se kovomodelářem a až do roku 1968 směl studovat jen školy strojího zaměření. Až v letech 1968–1973 vystudoval divadelní vědu a umění na Filozofické fakultě Masarykovy university a v tomtéž období navštěvoval na JAMU seminář režie Bořivoje Srby.

Značná část vzpomínek se pochopitelně týká divadelní činnosti autora, nejprve na vysoké škole, potom v Divadle na provázku. Po celou dobu normalizace divadlo zápasilo o každou inscenaci, neustále bylo vystaveno tlaku z městského výboru KSČ, který se vystupňoval, když všichni členové souboru odmítli podepsat Antichartu. Potom divadlo začalo bojovat o další existenci. Nakonec se podařilo za přispění ministra kultury Milana Klusáka dosáhnout začlenění do Státního divadla v Brně, což znamenalo i možnost výjezdů na důležité divadelní festivaly v Evropě.

Na jaře roku 1984 začala další etapa činnosti Petra Oslzlého. Jeho přítel Jiří Müller, jeden z nejaktivnějších a také nejvíc stíhaných a hlídaných brněnských disidentů, představil u nich doma koncept brněnských bytových univerzitních seminářů, které by vedli britští akademici. „Jiří předpokládal, že dáme tomuto podniku k dispozici svůj byt, že se plně ujmete organizace, že to vezmeme za své a že budeme také ochotni riskovat kolizi s StB, která samozřejmě hrozila, a pokud by k ní došlo, nesporně by

ohrozila celou naši rodinu. ... Od počátku jsem se tedy pokoušel vymyslet náš koncept tak, aby návštěvníci seminářů byli co nejméně ohroženi. S Jiřím jsme se nakonec dohodli na modelu, který byl postaven na skutečnosti, že jsem v roce 1968 byl měsíc a půl v Londýně a potom jsem navštívil Anglii ještě jednou, takže nemohlo být moc podezřelé, že tam mám přátele podobného věku, kteří se ovšem už mezitím stali významnými akademiky. ... Při zahájení každého semináře jsem říkal, že za mnou přijel na návštěvu

zajímavý britský akademik a že by bylo velké mrhání příležitosti, kdybychom se s ním nesetkali a nevedli s ním debatu o zajímavých tématech. ... Od prosince 1984 do listopadu 1989 k nám přijelo přednášet kolem čtyřiceti osobností nejrůznějšího zaměření. Jeden z pravidelných účastníků semináře mi po návštěvě hodně prestižního profesora řekl: „A jednou přijede Margaret Thatcherová a ty budeš tvrdit, že je tvá kamarádka z roku 1968.“ A já, i když jsem tehdy netušil, že se s ní již v jiné situaci a při jiné příležitosti také setkám a budu s ní hovořit, jsem odpověděl: „A proč by to nebylo možné?“

Přátelství Petra Oslzlého s Václavem Havlem začalo jejich setkáním v roce 1973 na představení Divadla na okraji, kdy, jak autor vzpomíná: „O přestávce jsem uviděl u barového pultu ve foyer stát mladého muže drobnější postavy a drze jsem se ho zeptal, je-li Václav Havel. Havel byl již světově uznávaný dramatik, přesto však mě neodbyl a vydržel se mnou rozmlouvat nejen po celou přestávku, ale ještě asi hodinu po představení.“ Od roku 1983, kdy se Václav Havel vrátil z vězení, byli už v pravidelném přátelském styku. Václav Havel napsal v utajení pro Provázek hru *Zítřka to spustíme* o noci z 27. na 28. října 1918, kdy se Alois Rašín připravoval na vyhlášení svobodného státu a napsal zákon o jeho vzniku. Václav Havel byl také jedním z autorů scénického časopisu *Rozrazil*, který měl premiéru v říjnu 1988. A tím, jak uvádí autor, „začíná další velký – asi největší – příběh mého osudu.“

Autor popisuje podrobně dění po 17. listopadu 1989 – stávkou divadel, založení Občanského fóra, jehož zakládajícím signatářem se na dálku z Brna stal, demonstraci na náměstí Svobody v Brně, přípravu demonstrací v Praze na Václavském náměstí a na Letné a volbu Václava Havla prezidentem, jehož poradcem se Petr Oslzlý stal.

Se dnem volby se pojí kuriózní zážitek: „V den volby prezidenta zazněl zvonek u dveří našeho bytu v Brně, za nimi stál estébák a se servilně

omluvným úsměvem podával mé ženě můj pas se slovy: Váš manžel si ho u nás zapomněl a teď ho bude asi potřebovat."

Druhého ledna Václav Havel odletěl na první prezidentskou zahraniční cestu. V jednom dni navštívil Berlín ještě v NDR a Mnichov ve Spolkové republice Německo. Mně před cestou řekl: „Budeš jeden den tady doma prezidentem.“ A s úsměvem dodal: „Kdyby nás sestřelili, budeš velet armádě.“

Nejprve musel prezident a jeho poradci prozkoumat Pražský hrad. „Například ta Husákova pracovna byla obrovská místnost, které dominoval až obludně velký, masivní pracovní stůl a na něm rudý telefonní přístroj. Ten, jak jsme se dopátrali, sloužil k přímému spojení s Kremlem. Uprostřed jednoho dne prvního týdne ten telefon zazvonil a Václav, který si záměrně za ten Husákův stůl nesedal, mi řekl: „Petře, tys přeložil z ruštiny tu hru Rozovského, tak to zvedni a zeptej se, co chtějí.“ Já jsem rusky psaný text z ruštiny do češtiny překládat uměl, ale abych mluvil rusky, k tomu jsem potřeboval tak den na zaběhnutí, jinak se mi do toho pletla polština. Po dvou polských větách jsem si uvědomil, že to mohou v Kremlu brát jako provokaci, proto jsem přešel na angličtinu. Na druhém konci nereagovali, tak jsem zopakoval občas některé slovo i v ruštině. Sděloval jsem jim, že se dovolali do týmu demokraticky zvoleného prezidenta Československé republiky Václava Havla a dotazoval se, proč volají. Na druhé straně bylo slyšet jakési vzdálené dohady v ruštině, ale přímo do sluchátka nikdo nereagoval. Tak jsem to nakonec položil. Václava Havla to velmi pobavilo, konstatoval, že v Kremlu museli pochopit, že to s námi nebudou mít jednoduché. A taky neměli, a doufám, že ani v budoucnu mít nebudou..."

Petr Oslzlý absolvoval s prezidentem několik zahraničních cest, moc pěkně na ně vzpomíná. Po abdikaci Václava Havla, poté, co Mečiar vyhlásil, že Slovenská národní rada přijala deklaraci o svrchovanosti, se Petr Oslzlý přesunul definitivně do Brna, kde se po dvanácti letech opět ujal funkce uměleckého šéfa Divadla na provázku, jemuž se vrátila do názvu zakázaná „Husa“ a stalo se opět Divadlem Husa na provázku.

V posledním, desátém vyprávění se autor už jen útržkovitě zmiňuje o svém dalším životě, o stavbě Centra experimentálního divadla na Zelném trhu a o své další činnosti. Vypráví také o tom, „jak jsme společně s farářem Českobratrské církve evangelické Štěpánem Hájkem a s Josefem Kovalčukem založili v Horních Dubénkách festival *Parrésia (Ráj srdce – Labyrint světa)*. Představení se odehrávají většinou po nedělních bohoslužbách, a i dnes, i když přítel Štěpán Hájek působí v Brně, zůstal festival neoddělitelnou součástí života tamního evangelického sboru."

V roce 2000 byl Petr Oslzlý jmenován profesorem a v říjnu 2017 byl Akademickým senátem zvolen a od 1. února 2018 vykonává funkci rektora JAMU.

„Tak se v mém životě začal odehrávat nový a od počátku velmi zajímavý příběh...”

Kniha s množstvím fotografií vyšla v brněnském nakladatelství BOOKS & PIPES v roce 2020.

Hana Dvořáková

BUDE

Kavárnička v Brně I

v listopadu čeká účastníky kavárničky následující program:

3. 11. sestra Věra Bednářová připomene 240. výročí tolerančního patentu

10.11. Hudební vystoupení studentů konzervatoře

17.11. státní svátek

24. 11. bratr Jan Franců promítne hezké snímky ze svých cest

Poděkování a požehnání

V sobotu 20. listopadu ve 14 hodin proběhne v Brně v kostele Jana Ámose Komenského významná událost v životě naší církve. Rozloučíme s dosavadní synodní radou a uvedeme v úřad synodní radu novou. Je to úkol předsednictva synodu, které řídilo květnový synod, kde byl nejvyšší správní orgán naší církve zvolen na příštích šest let. I když polovina synodní rady zůstává ve funkcích, dva nejvyšší představitelé naší církve se ujímají úřadu poprvé. Novému a v pořadí 10. synodnímu seniorovi bratru Pavlu Pokornému předá předseda synodu tradiční řetěz a synodním kurátorem se stane bratr Jiří Schneider. Shodou okolností oba spolu působili ve sboru v Praze - Střešovicích. Členem synodní rady zůstává Ondřej Titěra a nově byli zvoleni za kazatele Roman Mazur (farář sboru v Praze-Libni a za laiky Simeona Kopecká, presbyterka z Opavy, a Jana Šarounová, kurátorka v Praze na Vinohradech. Všichni jste k tomuto slavnostnímu aktu srdečně zváni.

Z leva: Jiří Schneider, Roman Mazur, Jana Šarounová, Pavel Pokorný, Simeona Kopecká, Ondřej Titěra.

Marie Rafajová – spravedlivá mezi národy

První adventní neděli odpoledne si chceme na brněnském centrálním hřbitově připomenout výjimečnou osobnost našeho národa, básnířku a spisovatelku Marii Rafajovou, která při svém působení jako ředitelka ústavů na Slovensku zachránila (schovala) několik židovských dětí a byla poctěna nejvyšším izraelským vyznamenáním – spravedlivá mezi národy. Tato méně známá skutečnost bude trvale připomenuta pamětní deskou na jejím hrobě a QR kódem, z něhož se každý dozví podrobné informace o jejím životě. Podnět k této slavnosti vzešel od brněnské židovské náboženské obce. O hrob Marie Rafajové pečuje Farní sbor ČCE v Brně I.

Ensamble Versus v Červeném kostele

Pokud se epidemiologická situace nezhorší, jsou na neděli 7 listopadu v 19:30 plánovány další hudební nešpory, při kterých vystoupí Ensemble Versus, komorní soubor pro duchovní hudbu, který působí pod záštitou Ústavu hudební vědy FF MU. Zahraje nám tentokrát renesanční a raně barokní hudbu nejen z latinské Ameriky. Veškerý výtěžek koncert bude věnován občanskému sdružení Naděje, které provozuje v Brně čtyři

domovy pro seniory. Biblické zamyšlení bude mít bratr farář Ondřej Macek. Akce, kterou společně připravují evangelické sbory v Brně I a v Brně-Husovicích, se koná za finančního přispění statutárního města Brna.

Zpívejte Hospodinu píseň novou

Po mnoha letech pilné práce na novém zpěvníku ČCE je v této době již celá práce předána do tisku. Zároveň se již také připravuje slavnostní uvedení tohoto zpěvníku do užívání církve.

První uvedení proběhne na 1. adventní neděli, tj. 28. listopadu 2021 v evangelickém kostele U Salvátora v Praze. Vedení církve a členové tzv. zpěvníkové komise se však rozhodli uspořádat podobné shromáždění také pro moravskou část církve.

Připravuje se proto k tomu účelu slavnostní bohoslužba, která se bude konat v Blahoslavově domě v Brně v sobotu 22. ledna odpoledne, a pak také v neděli 23. ledna dopoledne ve Zlíně. Již nyní jsou všichni zváni.

Martin Horák

DÍKY A PROSBY

Bože a Pane,

Ty jsi stvořil člověka ke svému obrazu, Ty jsi garantem toho, že člověk je člověkem. Duchem svým svatým jsi vytvořil společenství církve, které má tuto skutečnost respektovat.

Prosíme tedy za to, aby naše snahy a činy přispívaly k rozvoji společenství sborů.

Prosíme, aby v těchto společenstvích bylo možné sdílet radost i zármutek, úspěch i prohru, zdraví i nemoc, aby v něm byla naděje a také ochota i vůle pomoci druhým.

Prosíme, aby tato společenství žila tak, aby do nich bylo možné pozvat své rodiny, své děti, své přátele. Aby v nich nacházeli domov a ruku k pozdravu všichni, kteří Tebe hledají a přicházejí.

Prosíme za invenci, dostatek sil a moudrost pro naši přicházející farářku, prosíme za totéž pro všechny, kteří jsou postaveni do vedení sborů i všech jejich skupin i skupinek.

Prosíme ale i za to, abychom uměli vnímat své okolí a solidarizovat se s ním – v rámci seniorátu, v rámci ekumenického prostoru, v rámci města i světa. Amen.

Přímluvná modlitba zazněla při instalačních bohoslužbách v Blahoslavově domě v neděli 17. října 2021.

ZE STARŠOVSTVA

Brno I

Staršovstvo se ke své schůzi sešlo 23. září. Předsedou staršovstva byl zvolen Ondřej Macek. Hodnotili jsme život sboru v novém školním roce. Máme početnou skupinu konfirmandů a taky velký počet žádostí o křest. V nemalých počtech se i nějak projevuje čas karantény. Přemýšleli jsme o zavedení nového zpěvníku. Kdy a jakým způsobem. Vzhledem k dodávce z tiskárny to patrně nebude dřív než během ledna. Staršovstvo se zabývalo také tím, kdy a kde budou bohoslužby o vánočních svátcích. V Rychmanově budou letos na Boží hod. Staršovstvo také odsouhlasilo nákup použité barevné kopírky, kamery do Červeného kostela a podání žádosti o finanční podporu tohoto projektu z církevního grantového systému. Mluvílo se také o personálním nedostatku ve sborové kanceláři a také o nutné potřebě navýšit stavy učitelů nedělní školy a křesťanské služby.

Iva Květonová

Brno II

Staršovstvo vzalo na vědomí zprávu o přípravách 100. výročí Blahoslavova domu v roce 2024 - o připravovaných akcích i chystané publikaci. Rozhodlo se vyhlásit výběrové řízení na místo sborové pastorační pracovnice. Vzalo na vědomí zprávu o připravované rekonstrukci Losova sálu a zahradního altánu. K jednání konventu staršovstvo připravilo návrh kandidátů do uvolněných funkcí seniorátního výboru a řešilo také otázky technického a cateringového zabezpečení konventu. Staršovstvo vyhlásilo inzerování nabídky ubytování v uvolněném studentském bytě.

Martin Horák

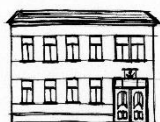
EVANGELICKÁ CÍRKEV V BRNĚ

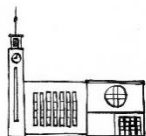
Farní sbor Českobratrské církve evangelické v Brně I
Betlémský kostel a kostel J. A. Komenského (Červený kostel)
Opletalova 6, 602 00 Brno, tel: 542 211 453
email: ccebrno1@atlas.cz, <http://www.cervenykostel.cz>
kazatelé: Ondřej Macek, Iva Květonová, Jiří Gruber, faráři
seniorátní kazatelé: Jiří Gruber, Iva Květonová, Jiří Šimsa
kurátor: Václav Matoulek, past. pracovnice: Marie Matoulková

Farní sbor Českobratrské církve evangelické v Brně II
Blahoslavův dům, Lidická 79, 602 00 Brno, tel: 541 212 469
email: brno-ii@evangnet.cz, <http://brno-ii.evangelnet.cz>
kazatelé: Martin Horák, Jarmila Řezníčková, faráři
kurátor: Jaroslav Kučera

Farní sbor ČCE v Brně-Husovicích
Netušilova 26, 614 00 Brno, tel: 545 212 420
email: husovice@evangnet.cz, <http://www.ccehusovice.cz>
kazatel: Štěpán Hájek, farář
kurátor: Jaromír Klimek

Farní sbor ČCE v Brně-Židenicích
Kostel Jílkova 74, fara Konečného 6, tel: 732 819 626
email: zidenice@evangnet.cz, <http://zidenice.evangelnet.cz>
kazatelka: Radmila Včelná, faráčka
kurátor: Miroslav Maňák

Diakonie ČCE - středisko v Brně
Hrnčířská 27, 602 00 Brno, tel: 549 242 279, 541 248 401
email: brno@diakoniecce.cz <http://brno.diakonie.cz>
ředitel: Lenka Svobodová

**Evangelická akademie,
Vyšší odborná škola sociálně právní**
Opletalova 6, tel: 542 221 741, email: vos@eabrno.cz
Střední zdravotní škola Evangelické akademie
Šimáčkova 1, 542 213 593, email: cszs@eabrno.cz,
<http://www.eabrno.cz>
ředitelka: Renata Michálková
kaplanka: Marta Židková

Filipka: Škola příběhem - církevní základní škola
Filipinského 1, 615 00 Brno-Židenice, tel: 724 955 544
email: skolafilipka@gmail.com
<https://skolafilipka.cz>
ředitelka: Ruth Konvalinková

Setkávání - brněnský evangelický měsíčník. Verze pro elektronickou distribuci. Ročník 2021 (XXIII). Vydávají sbory Českobratrské církve evangelické Brno I a Brno II. Odpovědní redaktoři: Jiří Gruber, Martin Horák. Obálka Iva Tůmová. Registrováno pod číslem MK ČR E12109. Doporučená cena jednotlivého čísla 20 Kč. Roční předplatné 200 Kč. Redakce: 602 00 Brno, Opletalova 6. Vychází 10x ročně.